

[Leif Hermann]

se til? Det er langtfra sikkert. Alene i naturbeskyttelsesloven har ministeren udstyret sig selv med ikke mindre end 40 bemyndigelser – jeg skal ikke kunne sige, om det er 39 eller 41, men deromkring – og disse bemyndigelser skal vel udmøntes i regler, der konkretiserer rets- og administrationsgrundlaget for de opgaver, lovforslaget ønsker løst.

Betænker man, at alene den gældende naturfredningslov har givet anledning til 49 bekendtgørelser og 13 cirkulærer, må det forventes, at de nødvendige administrative forskrifter efter dette her bliver af mindst samme omfang. Dermed er der altså kun tale om forenkling i den forstand, at Folketinget ikke kommer til at blande sig i for meget; man kunne også godt sige, at magten entydigt placeres hos ministeren.

Endelig skal jeg for en ordens skyld gøre opmærksom på, at rekorden jo ikke er naturbeskyttelseslovens bemyndigelsesbestemmelser; miljøbeskyttelseslovsforslaget overhaler med 69 bemyndigelser, og i det lys skal man også se, at den gældende miljøbeskyttelseslov har 63 bekendtgørelser og 15 cirkulærer, plus hvad der måtte være af forskellige omfattende vejledninger.

Hvis dette her skal være forenkling, er den logiske konsekvens, at man undlader at revidere det afledte regelsæt, og i så fald kan lovgivningen ikke administreres, medmindre det skal ske efter princippet om, at det er bedre at komme for Ribe Ret end at blive hængt i Varde galge. Så langt vil selv Venstre næppe gå i kravet om decentralisering.

Men så de miljømæssige forbedringer, milepælene, styrkelsen af natur- og miljøindsatsen? Vi erkender, at alle forslag rummer forbedringer. Det gælder navnlig i naturbeskyttelsesloven og miljøbeskyttelsesloven, og især er det for os helt afgørende, at princippet om renere teknologi, som jo blev introduceret i loven om kemiske stoffer og produkter, nu også skal slå igennem som det styrende element i forslaget til en ny miljøbeskyttelseslov. Om det faktisk også slår igennem, skal jeg vende tilbage til, når vi har førstebehandlingen af miljøbeskyttelseslovsforslaget i næste uge.

At de 4.000 gamle virksomheder fra før miljøbeskyttelseslovens ikrafttræden nu skal have godkendt deres miljøforhold ud fra en samlet vurdering, skal vi ikke modsætte os – det er ganske udmærket – men efter vores opfattelse

har det ikke så forfærdelig meget at gøre med lovreformen. Muligheden for at dekretere denne situation findes jo allerede i dag.

I de måske meget kortfattede positive bemærkninger sniger der sig måske nok en lille orim ind, nemlig om det ikke allerede tidligere havde været muligt at tage fat på de forbedringer, der har været tale om. For naturbeskyttelseslovens vedkommende må man nok sige, at oplægget til forbedringerne, ikke de konkrete forbedringer, jo allerede var lagt på bordet i ministerens forgængers tid.

Med andre ord: Er de forbedringer af miljø- og naturbeskyttelsesmæssig karakter, som ministeren her kommer med, så væsentlige, at de i sig selv kan begrunde dette omfattende arbejde? Og er de forringelser, som forslagene efter vores opfattelse også lægger op til, ikke af en sådan art, at afbalanceringen bliver til skade for miljøet? Lovforslagene giver ikke noget entydigt svar, uanset hvor stor en respekt man må have for den ressourcindsats, der er lagt i det kæmpearbejde, der er udført.

De ændringer, der er tale om i henseende til arbejdsdelingen mellem stat, amtsråd og kommunalbestyrelser, der er foreslået, fjernelse af lovbundne krav til planlægningen på de sektorområder, hvor den tilfældigvis har overlevet, samt de nyopfundne regionale grønne råd uden egentlig mening eller kompetence imponerer jo ikke ved deres åbenlyse evne til at smidiggøre og effektivisere miljøforvaltningen til gavn for miljøet.

Fjernelsen af fredningsnævn og sandflugtskommissioner og ministerens begrundelse herfor, nemlig at ansvaret primært skal påhvile de folkevalgte, hviler efter vores opfattelse på en lidt luftig argumentation. Det er jo således, at fredningsnævnene og for den sags skyld også sandflugtskommissionerne i dag har et flertal af folkevalgte medlemmer. Havde ministeren styrket fredningsplanlægningen og moderniseret fredningsnævnordningen, men først og fremmest givet en fredningsmæssigt klar begrundelse for, at fredningsarbejdet styrkes ved de foreslåede ændringer, havde der nok været tale om en anden karakter af oplægget; så havde det været lettere at tage alvorligt.

Nu kan man gætte sig frem til, hvad meningen med det hele i grunden er, og det er i øvrigt svært at se, hvilken skade dommerelementet i fredningsnævnene har gjort i alle de mange år,